

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 187 (XXXI) — Nr. 1019

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Miercuri, 18 decembrie 2019

SUMAR

<u>Nr.</u>		<u>Pagina</u>
ACTE ALE CAMEREI DEPUTAȚILOR		
61.	— Hotărâre privind bugetul Camerei Deputaților pe anul 2020.....	2–5
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE		
	Decizia nr. 590 din 8 octombrie 2019 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 469 alin. (3) din Codul de procedură penală, în interpretarea dată prin Decizia nr. 13 din 3 iulie 2017 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul competent să judece recursul în interesul legii	6–11
	Decizia nr. 631 din 15 octombrie 2019 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 326 din Codul penal	11–13
DECIZII ALE PRIM-MINISTRULUI		
532.	— Decizie privind eliberarea domnului Octavian Ilișoi din funcția de vicepreședinte, cu rang de subsecretar de stat, al Autorității Naționale Sanitare Veterinare și pentru Siguranța Alimentelor	14
533.	— Decizie privind eliberarea domnului Ovidiu Marcel Sîrbu din funcția de secretar de stat la Ministerul Transporturilor, Infrastructurii și Comunicațiilor	14
534.	— Decizie privind numirea domnului Ovidiu Burdușa în funcția de secretar de stat al Departamentului pentru Români de Pretutindeni.....	15
535.	— Decizie privind eliberarea, la cerere, a doamnei Raluca Ecaterina Alexandru din funcția de secretar de stat în cadrul Secretariatului General al Guvernului	15

ACTE ALE CAMEREI DEPUTAȚILOR**PARLAMENTUL ROMÂNIEI
CAMERA DEPUTAȚILOR****HOTĂRÂRE
privind bugetul Camerei Deputaților pe anul 2020**

În temeiul prevederilor art. 64 alin. (1) și ale art. 67 din Constituția României, republicată, precum și ale art. 250 din Regulamentul Camerei Deputaților, aprobat prin Hotărârea Camerei Deputaților nr. 8/1994, republicat,

Camera Deputaților adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — (1) Bugetul Camerei Deputaților pe anul 2020, finanțat de la bugetul de stat, se stabilește la suma de 515.491 mii lei, din care 482.391 mii lei la capitolul 51.01 „Autorități publice și acțiuni externe” și 33.100 mii lei la capitolul 68.01 „Asigurări și asistență socială”.

(2) La capitolul 51.01, suma de 482.391 mii lei a fost repartizată astfel:

a) cheltuieli pentru activitatea proprie a Camerei Deputaților, în sumă de 480.028 mii lei, din care:

- cheltuieli curente, în sumă de 409.462 mii lei;
- cheltuieli de capital, în sumă de 70.566 mii lei;

b) cheltuieli pentru funcționarea Institutului Român pentru Drepturile Omului, în sumă de 2.363 mii lei, din care:

- cheltuieli curente, în sumă de 2.263 mii lei;
- cheltuieli de capital, în sumă de 100 mii lei.

(3) Detalierea bugetului pe anul 2020 finanțat din fonduri bugetare este prezentată în anexa nr. 1.

Art. 2. — (1) Structura cheltuielilor curente, în sumă de 411.725 mii lei, necesare funcționării Camerei Deputaților, întreținerii și administrării Palatului Parlamentului și Institutului Român pentru Drepturile Omului, este următoarea:

- a) cheltuieli de personal, în sumă de 340.000 mii lei;
- b) cheltuieli pentru bunuri și servicii, în sumă de 60.926 mii lei;
- c) cheltuieli pentru transferuri (contribuții și cotizații la organisme internaționale), în sumă de 93 mii lei;
- d) cheltuieli pentru proiecte cu finanțare din fonduri externe nerambursabile aferente cadrului financiar 2014—2020, în sumă de 9.128 mii lei;

e) alte cheltuieli (sume aferente persoanelor cu handicap neîncadrate și indemnizație pentru internship), în sumă de 1.578 mii lei.

(2) La titlul „Cheltuieli curente” sunt prevăzute și sumele necesare pentru fondul președintelui Camerei Deputaților, pentru întreținerea și funcționarea cabinetului medical din cadrul Palatului Parlamentului și a Clubului Parlamentarilor Români, în condițiile prevăzute de Hotărârea Camerei Deputaților nr. 2/2009 privind atribuirea unui spațiu pentru sediul Clubului Parlamentarilor Români — Ion Rațiu.

(3) Cheltuielile de întreținere și reparații aferente bunurilor din patrimoniul administrat de Camera Deputaților, repartizate în scopul exercitării mandatului de către deputați în

circumscripțiile electorale, se suportă din suma forfetară acordată conform Legii nr. 96/2006 privind Statutul deputaților și al senatorilor, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

Art. 3. — Cheltuielile de capital sunt în sumă de 70.666 mii lei, din care 21.018 mii lei pentru active fixe și 49.648 mii lei pentru reparații capitale aferente activelor fixe, conform anexei nr. 2.

Art. 4. — (1) Bugetul de venituri și cheltuieli pentru activitățile finanțate integral din venituri proprii desfășurate pe lângă Camera Deputaților în anul 2020 cuprinde la resurse suma de 12.000 mii lei, iar la cheltuieli suma de 26.412 mii lei, diferența fiind acoperită din veniturile realizate în anii anteriori.

(2) Veniturile realizate de Camera Deputaților vor fi reținute integral de către aceasta pentru acoperirea unor cheltuieli curente și de capital aferente activităților finanțate din venituri proprii, organizate cu aprobarea Biroului permanent. Disponibilitățile de la sfârșitul anului se vor reporta în anul următor pentru a fi cheltuite cu aceleași destinații. Biroul permanent al Camerei Deputaților poate aproba utilizarea încasărilor în lei sau în valută și pentru alte destinații, în condițiile legii.

(3) Organizarea activităților finanțate din venituri proprii, tarifele și cotele de adaos comercial aferente acestora se aprobă de Biroul permanent al Camerei Deputaților.

(4) Numărul de personal salarizat din venituri proprii se aprobă de Biroul permanent al Camerei Deputaților, în funcție de necesități și de veniturile realizate.

(5) Cheltuielile prevăzute în bugetul activităților finanțate din venituri proprii pot fi depășite numai în cazul obținerii unor venituri suplimentare.

(6) Detalierea bugetului activităților finanțate integral din venituri proprii ale Camerei Deputaților în anul 2020 este prezentată în anexa nr. 3.

Art. 5. — Biroul permanent al Camerei Deputaților va lua măsuri pentru încadrarea în alocațiile bugetare prevăzute în prezenta hotărâre.

Art. 6. — Anexele nr. 1—3*) fac parte integrantă din prezenta hotărâre.

Această hotărâre a fost adoptată de Camera Deputaților în ședința din 18 decembrie 2019, cu respectarea prevederilor art. 76 alin. (2) din Constituția României, republicată.

PREȘEDINTELE CAMEREI DEPUTAȚILOR
ION-MARCEL CIOLACU

București, 18 decembrie 2019.
Nr. 61.

*) Anexele nr. 1—3 sunt reproduse în facsimil.

CAMERA DEPUTAȚILOR

BUGETUL
pe anul 2020

— sume alocate din bugetul de stat —

Denumirea indicatorului	Cod	Program 2020	- mii lei -	
			din care pentru :	
			Camera Deputaților	Institutul Român pentru Drepturile Omului
CHELTUIELI - BUGET DE STAT (51.01+68.01)	50.01	515.491	513.128	2.363
AUTORITĂȚI PUBLICE ȘI ACȚIUNI EXTERNE	51.01	482.391	480.028	2.363
CHELTUIELI CURENTE	01	411.725	409.462	2.263
TITLUL I - CHELTUIELI DE PERSONAL	10	340.000	338.097	1.903
<i>Cheltuieli salariale în bani</i>	10.01	332.054	330.226	1.828
Salarii de bază	10.01.01	191.555	189.870	1.685
Sporuri pentru condiții de muncă	10.01.05	14.500	14.500	
Alte sporuri	10.01.06	314	314	
Drepturi de delegare	10.01.13	120.169	120.124	45
Indemnizație de hrană	10.01.17	5.516	5.418	98
<i>Cheltuieli salariale în natură</i>	10.02	2.350	2.318	32
Vouchere de vacanță	10.02.06	2.350	2.318	32
<i>Contribuții</i>	10.03	5.596	5.553	43
Contribuția asiguratorie pentru muncă	10.03.07	5.596	5.553	43
TITLUL II - BUNURI ȘI SERVICII	20	60.926	60.576	350
<i>Bunuri și servicii</i>	20.01	22.747	22.530	217
Furnituri de birou	20.01.01	296	288	8
Materiale pentru curățenie	20.01.02	702	699	3
Încălzit, iluminat și forță motrică	20.01.03	8.768	8.728	40
Apă, canal și salubritate	20.01.04	1.510	1.500	10
Carburanți și lubrifianți	20.01.05	2.300	2.290	10
Piese de schimb	20.01.06	1.141	1.141	
Poștă, telecomunicații, radio, tv, internet	20.01.08	530	515	15
Materiale și prestări de servicii cu caracter funcțional	20.01.09	3.500	3.384	116
Alte bunuri și servicii pentru întreținere și funcționare	20.01.30	4.000	3.985	15
<i>Reparații curente</i>	20.02	4.000	4.000	
<i>Bunuri de natura obiectelor de inventar</i>	20.05	1.018	1.000	18
Alte obiecte de inventar	20.05.30	1.018	1.000	18
<i>Deplasări, detașări, transferări</i>	20.06	29.620	29.570	50
Deplasări interne, detașări, transferări	20.06.01	26.260	26.235	25
Deplasări în străinătate	20.06.02	3.360	3.335	25
<i>Cărți, publicații și materiale documentare</i>	20.11	102	101	1
<i>Pregătire profesională</i>	20.13	155	148	7
<i>Protecția muncii</i>	20.14	170	168	2
<i>Alte cheltuieli</i>	20.30	3.114	3.059	55
Protocol și reprezentare	20.30.02	2.000	1.997	3
Prime de asigurare non-viață	20.30.03	654	652	2
Chirii	20.30.04	50		50
Fondul Președintelui	20.30.07	250	250	
Alte cheltuieli cu bunuri și servicii	20.30.30	160	160	
TITLUL VII - ALTE TRANSFERURI	55	93	83	10
<i>Transferuri curente în străinătate (către organizații internaționale)</i>	55.02	93	83	10
Contribuții și cotizații la organisme internaționale	55.02.01	93	83	10
TITLUL X - PROIECTE CU FINANȚARE DIN FONDURI EXTERNE				
NERAMBURSABILE AFERENTE CADRULUI FINANCIAR 2014-2020	58	9.128	9.128	
Programe din Fondul Social European (FSE)	58.02	9.128	9.128	
Finanțarea națională	58.02.01	1.462	1.462	
Finanțarea externă nerambursabilă	58.02.02	7.666	7.666	
TITLUL XI - ALTE CHELTUIELI	59	1.578	1.578	
Sume aferente persoanelor cu handicap neîncadrate	59.40	1.028	1.028	
Indemnizație pentru internship	59.41	550	550	
CHELTUIELI DE CAPITAL	70	70.666	70.566	100
TITLUL XIII - ACTIVE NEFINANCIARE	71	70.666	70.566	100
<i>Active fixe</i>	71.01	21.018	20.918	100
Construcții	71.01.01	7.066	7.066	
Mașini, echipamente și mijloace de transport	71.01.02	10.625	10.525	100
Mobilier, aparatură birotică și alte active corporale	71.01.03	1.447	1.447	
Alte active fixe	71.01.30	1.880	1.880	
<i>Reparații capitale aferente activelor fixe</i>	71.03	49.648	49.648	
ASIGURĂRI ȘI ASISTENȚĂ SOCIALĂ	68.01	33.100	33.100	
CHELTUIELI CURENTE	01	33.100	33.100	
TITLUL IX - ASISTENȚĂ SOCIALĂ	57	33.100	33.100	
<i>Ajutoare sociale</i>	57.02	100	100	
Ajutoare sociale în numerar	57.02.01	100	100	
<i>Indemnizații pentru foști demnitari ai statului</i>	57.03	33.000	33.000	

CAMERA DEPUTAȚILOR

CHELTUIELI DE CAPITAL
pe anul 2020

		- mii lei -
Nr. crt.	Nominalizarea pe obiective de investiții, alte cheltuieli de investiții și reparații capitale	Program*)
TOTAL , din care:		
	I. Credite de angajament	199.812
	II. Credite bugetare	70.666
I. Active fixe (A+B+C)		
	I. Credite de angajament	199.812
	II. Credite bugetare	70.666
Obiective de investiții (A+B), din care:		
A.	Lucrări în continuare	
B.	Lucrări noi	
C.	Alte cheltuieli de investiții (1+2+3+4), din care:	
	I. Credite de angajament	199.812
	II. Credite bugetare	70.666
	1. Construcții	
	I. Credite de angajament	17.400
	II. Credite bugetare	7.066
	2. Mașini, echipamente și mijloace de transport	
	I. Credite de angajament	10.625
	II. Credite bugetare	10.625
	3. Mobilier, aparatură birotică și alte active corporale	
	I. Credite de angajament	1.447
	II. Credite bugetare	1.447
	4. Alte active fixe	
	I. Credite de angajament	2.040
	II. Credite bugetare	1.880
II. Reparații capitale aferente activelor fixe		
	I. Credite de angajament	168.300
	II. Credite bugetare	49.648

*) În funcție de derularea procesului investițional, Biroul Permanent al Camerei Deputaților poate să aprobe modificări în structura cheltuielilor de capital, cu încadrarea în valoarea totală aprobată.

CAMERA DEPUTAȚILOR

**BUGETUL DE VENITURI ȘI CHELTUIELI
al activităților finanțate integral din venituri proprii pe anul 2020**

Indicatori	Cod	- mii lei -
		Prevederi 2020
1. Disponibil la finele anului precedent		14.412
2. Venituri în anul bugetar *)		12.000
3. TOTAL RESURSE (1+2)		26.412
4. Cheltuieli în anul bugetar		26.412
- Detalierea cheltuielilor -		
VENITURI PROPRII - TOTAL CHELTUIELI (51.10+68.10)	50.10	26.412
AUTORITĂȚI PUBLICE ȘI ACȚIUNI EXTERNE	51.10	26.212
CHELTUIELI CURENTE	01	23.527
TITLUL I - CHELTUIELI DE PERSONAL	10	15.466
Cheltuieli salariale în bani	10.01	14.763
Salarii de bază	10.01.01	12.100
Spor pentru condiții de muncă	10.01.05	1.800
Alte sporuri	10.01.06	18
Drepturi de delegare	10.01.13	55
Indemnizație de hrană	10.01.17	790
Cheltuieli salariale în natură	10.02	358
Vouchere de vacanță	10.02.06	358
Contribuții	10.03	345
Contribuția asiguratorie pentru muncă	10.03.07	345
TITLUL II - BUNURI ȘI SERVICII	20	7.853
Bunuri și servicii	20.01	4.357
Furnituri de birou	20.01.01	31
Materiale pentru curățenie	20.01.02	205
Încălzit, iluminat și forță motrică	20.01.03	1.200
Apă, canal și salubritate	20.01.04	150
Carburanți și lubrifianți	20.01.05	40
Piese de schimb	20.01.06	21
Transport	20.01.07	20
Poștă, telecomunicații, radio, tv, internet	20.01.08	15
Materiale și prestări de servicii cu caracter funcțional	20.01.09	2.400
Alte bunuri și servicii pentru întreținere și funcționare	20.01.30	275
Reparații curente	20.02	200
Bunuri de natura obiectelor de inventar	20.05	105
Uniforme și echipament	20.05.01	30
Alte obiecte de inventar	20.05.30	75
Deplasări, detașări, transferări	20.06	68
Deplasări interne, detașări, transferări	20.06.01	33
Deplasări în străinătate	20.06.02	35
Pregătire profesională	20.13	33
Protecția muncii	20.14	60
Alte cheltuieli	20.30	3.030
Protocol și reprezentare	20.30.02	25
Prime de asigurare non-viață	20.30.03	5
Alte cheltuieli cu bunuri și servicii	20.30.30	3.000
TITLUL XI - ALTE CHELTUIELI	59	208
Sume aferente persoanelor cu handicap neîncadrate	59.40	180
Indemnizație pentru internship	59.41	28
CHELTUIELI DE CAPITAL	70	2.685
TITLUL XIII - ACTIVE NEFINANCIARE	71	2.685
Active fixe	71.01	235
Mașini, echipamente și mijloace de transport	71.01.02	164
Mobilier, aparatură birotică și alte active corporale	71.01.03	61
Alte active fixe	71.01.30	10
Reparații capitale	71.03	2.450
ASIGURĂRI ȘI ASISTENȚĂ SOCIALĂ	68.01	200
CHELTUIELI CURENTE	01	200
TITLUL IX - ASISTENȚĂ SOCIALĂ	57	200
Ajutoare sociale	57.02	200
Ajutoare sociale în numerar	57.02.01	200

*) Veniturile provin din: vânzări produse, prestări servicii și alimentația publică (inclusiv remiza), contravaloare bilete vizite, chirii și altele (dobânzi, penalități etc.)

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 590**

din 8 octombrie 2019

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 469 alin. (3) din Codul de procedură penală, în interpretarea dată prin Decizia nr. 13 din 3 iulie 2017 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul competent să judece recursul în interesul legii

Valer Dorneanu	— președinte
Cristian Deliorga	— judecător
Marian Enache	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Elena-Simina Tănăsescu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Cristina Teodora Pop	— magistrat-asistent

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 469 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Marius Cătălin Stan în Dosarul nr. 25.491/325/2016* al Judecătoriei Timișoara — Secția penală, care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1966 D/2017.

2. Dezbaterile au avut loc în ședința publică din 26 septembrie 2019, cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Marinela Mincă, fiind consemnate în încheierea de ședință de la acea dată, când Curtea Constituțională, în temeiul dispozițiilor art. 57 și art. 58 alin. (1) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, a dispus amânarea dezbaterilor pentru data de 8 octombrie 2019, dată la care a pronunțat prezenta decizie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

3. Prin Încheierea din 24 mai 2017, pronunțată în Dosarul nr. 25.491/325/2016*, **Judecătoria Timișoara — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 469 din Codul de procedură penală**, excepție ridicată de Marius Cătălin Stan într-o cauză având ca obiect soluționarea unei cereri de redeschidere a procesului penal.

4. **În motivarea excepției de neconstituționalitate** se susține că dispozițiile art. 469 din Codul de procedură penală sunt neconstituționale în măsura în care, după admiterea cererii de redeschidere a procesului penal, dosarul nu se poate repartiza judecătorului de cameră preliminară, ci doar instanței de judecată. Se arată că soluția anterior menționată este de natură a discrimina categoria justițiabililor în privința cărora este redeschis procesul penal, ca urmare a judecării în lipsă, în raport cu celelalte categorii de justițiabili din dosarele penale, întrucât îi lipsește pe cei dintâi de dreptul de a fi prezenți la judecarea în toate etapele procesuale a propriei cauze, ca urmare a desființării hotărârii judecătorești anterior pronunțate. Se face trimitere la hotărârile Curții Europene a Drepturilor Omului din 12 februarie 1985, 23 noiembrie 1993, 13 februarie 2001, 18 mai 2004 și 1 martie 2006, pronunțate în cauzele *Colozza împotriva Italiei*, *Poitrinol împotriva Franței*, *Krombach împotriva Franței*, *Somogyi împotriva Italiei* și *Sejdovic împotriva Italiei*, prin care s-a statuat că, deși dispozițiile art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale nu prevăd, în mod expres, acest lucru, prevederile convenționale mai sus menționate presupun dreptul persoanei

de a participa la propriul proces. Se susține că, deși desfășurarea procesului penal în lipsa acuzatului nu este, în sine, incompatibilă cu art. 6 din Convenție, în mod inevitabil, atunci când persoana judecată în lipsă nu poate să solicite, ulterior, instanței de judecată să o audieze și să reexamineze cauza sa atât în fapt, cât și în drept, se produce o denegare de justiție. Se arată că, potrivit textului criticat, față de persoana judecată în lipsă, care ulterior obține dreptul la rejudecarea procesului, faza analizei legalității administrării probelor, a legalității sesizării instanței și a legalității efectuării actelor procedurale se consideră definitiv tranșată, chiar dacă respectiva persoană nu a fost prezentă în această etapă a procesului penal, neprimind personal citațiile și nici rechizitoriul pentru a-și putea formula apărările. Se susține că situația unei persoane față de care s-a admis redeschiderea unui proces penal ar trebui să fie aceeași cu a oricărei persoane trimise în judecată, în sensul parcurgerii fazei procesuale prevăzute la art. 342 și următoarele din Codul de procedură penală. Or, prin textul criticat, egalitatea în fața legii este încălcată prin lipsirea persoanelor aflate în ipoteza juridică anterior menționată de drepturile procesuale specifice etapelor ce urmează, potrivit normelor de procedură penală, momentului sesizării instanței prin rechizitoriu, cu consecințele ce decurg din aceasta.

5. Se mai susține că textul criticat încălcă dreptul la un proces echitabil al persoanelor — care nu mai pot critica probele la a căror administrare nu au participat *ab initio* — astfel cum acest drept este reglementat la art. 6 din Convenție, prin privarea persoanei judecate în lipsă de posibilitatea de a contesta ancheta penală care s-a desfășurat împotriva și în lipsa ei.

6. Se arată, de asemenea, că prin omiterea fazei camerei preliminare este încălcat și dreptul la apărare, deoarece criticarea legalității probelor administrate în faza urmăririi penale se circumscrie exercitării unei apărări concrete și efective, or, acest drept este restrâns în mod nejustificat de norma de la art. 469 din Codul de procedură penală.

7. Se susține, totodată, că interpretarea prevederilor art. 469 din Codul de procedură penală, criticată în prezenta cauză, contravine deciziilor Curții Constituționale, respectiv Deciziei nr. 641 din 11 noiembrie 2014, paragrafele 34 și 59. În consecință, se susține că, având în vedere caracterul obligatoriu al considerentelor deciziilor de admitere ale Curții Constituționale, ar fi contrar caracterului echitabil al unui proces penal ca, odată admisă o cerere de redeschidere a acestuia, probele administrate în faza de urmărire penală să nu mai poată fi criticate sub aspectul legalității administrării lor ori actele de urmărire penală, sub aspectul legalității efectuării lor.

8. **Judecătoria Timișoara — Secția penală** apreciază că excepția de neconstituționalitate este întemeiată, textul criticat contravenind prevederilor constituționale ale art. 16 alin. (1). Se susține că, din interpretarea coroborată a prevederilor art. 469 cu cele ale art. 466 referitoare la redeschiderea procesului penal în cazul judecării în lipsa persoanei condamnate și ale art. 30 din Codul de procedură penală, rezultă că redeschiderea procesului penal în actuala reglementare privește exclusiv faza de

judecată, fiind omisă de legiuitor redeschiderea procesului penal în ceea ce privește procedura de cameră preliminară, care are ca obiect verificarea, după trimiterea în judecată, a competenței și a legalității sesizării instanței, precum și verificarea legalității administrării probelor și a efectuării actelor de către organele de urmărire penală. Se arată că, având în vedere că situația juridică a inculpaților care au fost prezenți în faza camerei preliminare și în faza judecării nu diferă de cea a inculpaților care au fost condamnați în lipsă, nu există nicio rațiune obiectivă și rezonabilă pentru care art. 469 alin. (7) din Codul de procedură penală să nu prevadă că admiterea cererii de redeschidere a procesului penal atrage și desființarea de drept a încheierii, prevăzută la art. 346 din Codul de procedură penală, de soluționare a cauzei în etapa camerei preliminare.

9. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

10. **Guvernul** apreciază că excepția de neconstituționalitate este inadmisibilă și, în subsidiar, neîntemeiată. Se face trimitere la Decizia Înaltei Curți de Casație și Justiție nr. 22 din 9 iunie 2015, referitoare la solicitarea de pronunțare a unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea de principiu a chestiunii de drept, prin care s-a stabilit că „în interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 466 alin. (1) din Codul de procedură penală, obiectul cererii de redeschidere a procesului penal în cazul judecării în lipsă a persoanei condamnate îl reprezintă numai hotărârile penale definitive prin care s-a dispus condamnarea, renunțarea la aplicarea pedepsei ori amânarea aplicării pedepsei, indiferent dacă judecata în primă instanță sau în calea ordinară de atac este consecința rejudecării cauzei ca urmare a admiterii contestației în anulare ori revizuirii”, dar și la considerentele Deciziei Curții Constituționale nr. 647 din 1 noiembrie 2016, paragrafele 27—33. Pe fond se susține că textele criticate sunt constituționale, câtă vreme, după admiterea cererii de redeschidere a procesului penal, admitere care atrage desființarea de drept a hotărârii pronunțate în lipsa persoanei condamnate, cauza va fi rejudecată potrivit dispozițiilor Codului de procedură penală referitoare la procedura în camera preliminară și, respectiv, la judecata în primă instanță. Se susține că prevederile art. 469 din Codul de procedură penală nu contravin dispozițiilor constituționale invocate de autorul excepției.

11. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

12. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

13. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie, conform încheierii de sesizare, dispozițiile art. 469 din Codul de procedură penală, cu denumirea marginală *Judecarea cererii de redeschidere a procesului*. Din analiza excepției de neconstituționalitate, Curtea reține însă că autorul critică, în realitate, prevederile art. 469 alin. (3) din Codul de procedură penală, care au următorul conținut: „(3) *Dacă instanța constată îndeplinirea condițiilor prevăzute la alin. (1), dispune prin încheiere admiterea cererii de redeschidere a procesului penal.*”

14. Ulterior sesizării Curții Constituționale cu prezenta excepție de neconstituționalitate, dispozițiile art. 469 alin. (3) din Codul de procedură penală au făcut obiectul Deciziei nr. 13 din 3 iulie 2017 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție în recurs în interesul legii, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 735 din 13 septembrie 2017. Recursul în interesul legii a fost declarat de Colegiul de conducere al Curții de Apel Târgu Mureș și a vizat interpretarea și aplicarea unitară a dispozițiilor art. 469 alin. (3) din Codul de procedură penală, în sensul stabilirii fazei de la care se reia procesul penal, în urma admiterii cererii de redeschidere a procesului penal în cazul judecării în lipsa persoanei condamnate. Prin decizia mai sus menționată, Înalta Curte de Casație și Justiție a stabilit că, în urma admiterii cererii de redeschidere a procesului penal, pentru persoanele condamnate judecate în lipsă, cauza se reia din faza judecării în primă instanță. Așa fiind, având în vedere că normele procesuale penale sunt de imediată aplicare, de la data publicării Deciziei nr. 13 din 3 iulie 2017 în Monitorul Oficial al României, prevederile art. 469 alin. (3) din Codul de procedură penală sunt aplicabile în interpretarea dată acestora prin decizia anterior menționată. Având în vedere aceste considerente, Curtea reține ca obiect al excepției de neconstituționalitate dispozițiile art. 469 alin. (3) din Codul de procedură penală în interpretarea dată prin Decizia nr. 13 din 3 iulie 2017 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție (a se vedea în același sens Decizia Curții Constituționale nr. 418 din 19 iunie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 625 din 19 iulie 2018, paragrafele 11—12).

15. Se susține că textele criticate contravin prevederilor constituționale ale art. 1 alin. (5) cu privire la calitatea legii, art. 16 alin. (1) referitor la egalitatea în drepturi, art. 20 cu privire la tratatele internaționale privind drepturile omului, art. 21 alin. (3) referitor la dreptul la un proces echitabil și art. 24 alin. (1) referitor la dreptul la apărare, precum și prevederilor art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale referitoare la dreptul la un proces echitabil.

16. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că, prin Decizia nr. 13 din 3 iulie 2017, Înalta Curte de Casație și Justiție a constatat că redeschiderea procesului penal în cazul judecării în lipsa persoanei condamnate este cuprinsă în titlul III capitolul V (*Căile extraordinare de atac*) secțiunea a 4-a din Codul de procedură penală, aspect care îi confirmă acestei proceduri natura juridică de cale extraordinară de atac. Rațiunea instituirii căii de atac rezultă din expunerea de motive la Legea privind noul Cod de procedură penală, potrivit căreia prin introducerea acestei căi extraordinare de atac s-a urmărit crearea premiselor necesare ca instanța de judecată să își formeze o impresie cu privire la acuzat și să asculte în mod direct declarațiile acestuia. Finalitatea căilor extraordinare de atac se urmărește în raport cu modul de soluționare a acțiunii penale. În ipoteza redeschiderii procesului penal în cazul judecării în lipsă, analiza va purta asupra soluției de condamnare, concluzie facilă dedusă din chiar denumirea secțiunii în care este inclusă calea de atac și din interpretarea sistematică și gramaticală a textelor.

17. Prin aceeași decizie s-a reținut că admiterea cererii de redeschidere a procesului penal atrage desființarea de drept a hotărârii de condamnare, cu consecința reluării judecării din fața instanței de fond. Prin desființarea hotărârii de condamnare nu se accede la faza camerei preliminare, închisă definitiv printr-o hotărâre anterioară și distinctă celei desființate de drept, ce nu poate fi cenzurată într-o fază procesuală succesivă sau ulterioară. Această soluție rezultă din aplicarea principiului separației funcțiilor judiciare în procesul penal (art. 3 din Codul de procedură penală), funcția de verificare a legalității trimiterii în judecată fiind distinctă de funcția de judecată și finalizată prin hotărâre ce nu antamează soluția acțiunii penale, și, ca urmare,

nu există nicio rațiune pentru a se extinde efectele desființării în procedura redeschiderii procesului penal și asupra acesteia.

18. Prin aceeași decizie s-a arătat că jurisprudența Înaltei Curți de Casație și Justiție în materia dezlegării unor chestiuni de drept, respectiv Decizia nr. 22 din 9 iunie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 486 din 2 iulie 2015, prin care s-a statuat în sensul că, „în interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 466 alin. (1) din Codul de procedură penală, obiectul cererii de redeschidere a procesului penal în cazul judecării în lipsă a persoanei condamnate îl reprezintă numai hotărârile penale definitive prin care s-a dispus condamnarea, renunțarea la aplicarea pedepsei ori amânarea aplicării pedepsei, indiferent dacă judecata în primă instanță sau în calea ordinară de atac este consecința rejudecării cauzei ca urmare a admiterii contestației în anulare ori revizurii”, continuă să producă efecte și ulterior modificărilor legislative. Din cuprinsul considerentelor Deciziei nr. 22 din 9 iunie 2015 s-a mai reținut că: „prin noțiunea de proces penal utilizată în denumirea căii extraordinare de atac a redeschiderii procesului penal în cazul judecării în lipsa persoanei condamnate se înțelege faza de judecată, prin folosirea metodei interpretării restrictive legiuitorului urmărind să asigure posibilitatea reluării, în condițiile legii, a judecării cauzei, din analiza dispozițiilor art. 466 alin. (1) și (5) din Codul de procedură penală rezultând că pot fi supuse acestei proceduri extraordinare doar hotărâri penale definitive: hotărâri de condamnare, hotărâri de renunțare la aplicarea pedepsei și hotărâri de amânare a aplicării pedepsei, prin intermediul cererii de redeschidere a procesului penal putându-se critica, exclusiv, hotărâri definitive prin care se rezolvă fondul cauzei (condamnare, renunțare la aplicarea pedepsei sau amânarea aplicării pedepsei), persoana condamnată în lipsă putând contesta nu atât soluția definitivă pronunțată în cauza sa, cât mai ales procedura de desfășurare a judecării în lipsa sa, prin înfrângerea principiilor contradictorialității, nemijlocirii, reguli de bază ale judecării. Totodată, art. 466 alin. (1) din Codul de procedură penală evidențiază existența unui proces penal cu o acțiune penală pusă în mișcare, situație specifică unei cauze care se judecă în primă instanță sau în calea ordinară de atac, iar prin modalitatea de reglementare, redeschiderea procesului penal nu poate fi extinsă la toate categoriile de procese (contestație în anulare, revizuire, alte cereri), interpretarea contrară conducând la o suprapunere a acestei proceduri speciale peste alte proceduri (categorii), de asemenea, cu caracter special, ce ar periclita principiul autorității de lucru judecat”.

19. Analizând soluția și considerentele Deciziei nr. 13 din 3 iulie 2017 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție, Curtea constată că acestea au în vedere, cu titlu general, ipoteza redeschiderii procesului penal ca urmare a judecării în lipsa persoanei condamnate, fără a distinge între situația nelegalei citări în cursul urmăririi penale și al camerei preliminare și, în consecință, între situația lipsei persoanei condamnate în primă instanță de la desfășurarea etapelor procesuale anterior menționate și cea a lipsei persoanei condamnate de la desfășurarea judecării în apel.

20. În aceste condiții Curtea constată că se impune ca instanța de contencios constituțional să verifice dacă dispozițiile art. 469 alin. (3) din Codul de procedură penală, în interpretarea dată prin Decizia nr. 13 din 3 iulie 2017 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție, respectă exigențele art. 1 alin. (5), art. 16 alin. (1), art. 21 alin. (3) și ale art. 24 alin. (1) din Constituție, precum și pe cele ale art. 6 din Convenție.

21. În acest sens Curtea reține că, prin Decizia nr. 647 din 1 noiembrie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 40 din 13 ianuarie 2017, s-a pronunțat cu privire la constituționalitatea dispozițiilor art. 470 din Codul de procedură penală — *Rejudecarea cauzei* (prevederi legale care au fost

abrogate prin dispozițiile art. II pct. 116 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 18/2016 pentru modificarea și completarea Legii nr. 286/2009 privind Codul penal, Legii nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală, precum și pentru completarea art. 31 alin. (1) din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară), respectiv asupra posibilității instanței de a dispune rejudecarea cauzei începând cu etapa camerei preliminare, în cazul în care persoana condamnată nu a fost legal citată în etapa procesuală anterior menționată, neputându-și exercita drepturile și neputându-și apăra interesele procesuale specifice camerei preliminare. Prin decizia anterior menționată instanța de contencios constituțional a respins, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate astfel formulată, constatând că în situația în care aceasta a fost invocată nu a existat o dispoziție formală de trecere a cauzei în procedura de cameră preliminară, astfel că motivele de neconstituționalitate formulate de autorul excepției privesc, în realitate, modul de interpretare și aplicare de către instanța de judecată a normelor procesuale penale ale art. 470 din Codul de procedură penală.

22. Pentru a pronunța această soluție, Curtea — făcând trimitere la jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului referitoare la art. 6 din Convenție, respectiv la Hotărârea din 12 februarie 1985, pronunțată în Cauza *Colozza împotriva Italiei*, paragraful 26 — a reținut că dacă „legislația națională permite judecarea unei persoane *in absentia*, acea persoană trebuie, din momentul în care află despre procedură, să poată determina ca o instanță, după ce o va audia, să dispună din nou asupra fondului acuzațiilor ce i-au fost aduse” (în același sens, Hotărârea Curții Europene a Drepturilor Omului din 23 noiembrie 1993, pronunțată în Cauza *Poitrimol împotriva Franței*, paragraful 31; paragraful 24 din Decizia nr. 647 din 1 noiembrie 2016).

23. Tot prin Decizia nr. 647 din 1 noiembrie 2016, paragraful 25, Curtea a observat că Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală a pronunțat Decizia nr. 22 din 9 iunie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 486 din 2 iulie 2015, prin care a stabilit că „în interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 466 alin. (1) din Codul de procedură penală, obiectul cererii de redeschidere a procesului penal în cazul judecării în lipsă a persoanei condamnate îl reprezintă numai hotărârile penale definitive prin care s-a dispus condamnarea, renunțarea la aplicarea pedepsei ori amânarea aplicării pedepsei, indiferent dacă judecata în primă instanță sau în calea ordinară de atac este consecința rejudecării cauzei ca urmare a admiterii contestației în anulare ori revizurii”.

24. De asemenea, Curtea a reținut că norma procesual penală criticată nu exclude *expressis verbis* parcurgerea fazei camerei preliminare în procesul penal redeschis, constatând că asigurarea prezenței inculpatului în procedura camerei preliminare este de o extremă importanță pentru garantarea drepturilor și intereselor procesuale ale acestuia referitoare la contestarea competenței și a legalității sesizării instanței, precum și la legalitatea administrării probelor și a efectuării actelor în etapa urmăririi penale (paragraful 33 din Decizia nr. 647 din 1 noiembrie 2016).

25. Obiectul camerei preliminare îl constituie, potrivit art. 342 din Codul de procedură penală, verificarea, după trimiterea în judecată, a competenței și a legalității sesizării instanței, precum și verificarea legalității administrării probelor și a efectuării actelor de către organele de urmărire penală. Așa fiind, rolul camerei preliminare este acela de filtru al aspectelor ce vizează în mod exclusiv legalitatea actelor efectuate în cursul urmăririi penale, care au dus la emiterea de către procuror a dispoziției de trimitere în judecată. Această verificare se realizează între momentul trimiterii în judecată și cel al începerii judecării. În cursul acestei proceduri nu este analizată temeinicia acuzației

penale sau a probelor, motiv pentru care procedura de cameră preliminară nu se finalizează cu soluționarea raportului penal de conflict, ci cu dispunerea începerii judecării pe fond a cauzei sau cu restituirea cauzei la parchet, conform art. 346 din Codul de procedură penală. Având în vedere prezența procedurii camerei preliminare în arhitectura procesului penal, după începerea judecării nu mai sunt posibile contestarea legalității probelor administrate în cursul urmăririi penale și nici restituirea cauzei la parchet pentru neregulamentarea întocmirii a rechizitoriului, pentru excluderea tuturor probelor sau în situația în care procurorul solicită restituirea dosarului.

26. Pentru aceste motive, asigurarea prezenței inculpatului în procedura camerei preliminare este de o extremă importanță, pentru garantarea drepturilor și intereselor procesuale ale acestuia referitoare la contestarea competenței și a legalității sesizării instanței, precum și la legalitatea administrării probelor și a efectuării actelor în etapa urmăririi penale. *Per a contrario*, începerea etapei judecării în lipsa asigurării drepturilor anterior menționate este de natură a priva inculpatul de posibilitatea invocării excepțiilor referitoare la aspectele enumerate în cuprinsul art. 342 din Codul de procedură penală, excepții ce nu mai pot fi formulate după încheierea procedurii camerei preliminare.

27. Prin urmare, neasigurarea prezenței inculpatului în etapa camerei preliminare, urmată de începerea judecării, implică încălcarea dreptului acestuia la apărare și a dreptului la un proces echitabil, astfel cum acestea sunt reglementate la art. 21 alin. (3) și art. 24 din Constituție și la art. 6 din Convenție.

28. În acest sens, Curtea Constituțională a reținut, prin Decizia nr. 641 din 11 noiembrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 887 din 5 decembrie 2014, paragraful 40, că legalitatea administrării probelor este strâns și exclusiv legată de asigurarea caracterului echitabil al procesului penal. Așadar, prin conținutul dispozițiilor care reglementează camera preliminară, prin soluțiile care pot fi dispuse, sunt prevăzute criteriile în baza cărora se stabilește dacă procedura în cursul urmăririi penale a avut un caracter echitabil pentru a se putea proceda la judecata pe fond. Având în vedere aceste aspecte, Curtea a constatat că procedura desfășurată în camera preliminară este deosebit de importantă, având o influență directă asupra desfășurării și echității procedurii ulterioare, inclusiv asupra procesului propriu-zis.

29. Referitor la dreptul la un proces echitabil, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a reținut, prin Hotărârea din 12 noiembrie 2002, pronunțată în Cauza *Döry împotriva Suediei*, paragraful 37, că dreptul la un „proces public” garantat de art. 6 paragraful 1 din Convenție implică, în mod necesar, dreptul la o „ședință de judecată”. De asemenea, prin hotărârile din 28 iunie 2005 și 1 martie 2006, pronunțate în cauzele *Hermi împotriva Italiei*, paragrafele 58—59, și *Sejdovic împotriva Italiei*, paragrafele 81 și 84, Curtea de la Strasbourg a reținut că nu este clar cum și-ar putea un acuzat exercita dreptul garantat în mod expres de art. 6 paragraful 3 lit. c), d) și e) din Convenție, și anume dreptul „să se apere el însuși”, în cazul în care nu este prezent la proces, și că obligația de a garanta acuzatului dreptul de a fi prezent în sala de ședință este unul dintre elementele esențiale ale dreptului la un proces echitabil.

30. Tot prin Hotărârea pronunțată în Cauza *Sejdovic împotriva Italiei*, paragraful 82, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a constatat că, deși o procedură care se desfășoară în absența inculpatului nu este în sine incompatibilă cu art. 6 din Convenție, se produce totuși o denegare de justiție atunci când asupra cauzei unui individ condamnat *in absentia* nu se poate pronunța ulterior decât o instanță, după ce acesta va fi audiat, cu privire la temeinicia acuzației în fapt și în drept, atunci când

nu s-a stabilit că a renunțat la dreptul de a se prezenta și de a se apăra sau că a avut intenția de a se sustrage justiției.

31. Totodată, pentru a sublinia importanța asigurării dreptului prevăzut la art. 6 din Convenție, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a reținut, prin Hotărârea pronunțată în Cauza *Hermi împotriva Italiei*, paragrafele 73 și 74, și cea pronunțată în Cauza *Sejdovic împotriva Italiei*, paragrafele 86 și 87, că nici litera, nici spiritul normei convenționale anterior menționate nu împiedică o persoană să renunțe de bunăvoie la garanțiile unui proces echitabil în mod expres sau tacit. Totuși, pentru a fi luată în considerare, din perspectiva Convenției, renunțarea la dreptul de a lua parte la ședința de judecată trebuie să fie stabilită în mod neechivoc și să fie susținută de un minim de garanții corespunzătoare gravității sale; în plus, această renunțare trebuie să nu fie contrară niciunui interes public important. Prin aceeași jurisprudență s-a constatat că, înainte să se considere că un acuzat a renunțat implicit, prin comportamentul său, la un drept important din perspectiva art. 6 din Convenție, trebuie să se stabilească faptul că putea să prevadă în mod rezonabil consecințele actelor sale.

32. În fine, prin Hotărârea din 12 aprilie 2011, pronunțată în Cauza *Adrian Constantin împotriva României*, paragraful 19, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a statuat că, în materie penală, o informare precisă și completă cu privire la acuzațiile aduse unei persoane, și deci cu privire la încadrarea juridică pe care instanța o poate reține împotriva sa, este o condiție esențială a echității procedurii și că dreptul de a fi informat cu privire la natura și cauza acuzației trebuie analizat în lumina dreptului acuzatului de a-și pregăti apărarea. În același sens, prin Hotărârea din 18 martie 1997, pronunțată în Cauza *Mantovanelli împotriva Franței*, paragraful 33, Curtea de la Strasbourg a constatat că unul dintre elementele procesului echitabil, în sensul art. 6 paragraful 1 din Convenție, este caracterul contradictoriu al procedurilor: fiecare parte trebuie să aibă posibilitatea nu numai de a face cunoscute probele necesare pentru ca pretențiile sale să aibă succes, dar și de a cunoaște și de a discuta toate probele prezentate sau observațiile formulate, cu scopul de a influența decizia instanței.

33. Cu privire la asigurarea dreptului la un proces echitabil și a dreptului la apărare, Curtea Constituțională a statuat, prin Decizia nr. 320 din 14 septembrie 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.027 din 8 noiembrie 2004, că noțiunea de proces echitabil presupune egalitatea mijloacelor în ceea ce privește părțile, adică posibilitatea ca fiecare dintre acestea să își expună cauza în fața instanței, în condiții care să nu o dezavantajeze în mod semnificativ față de partea adversă.

34. De asemenea, prin Decizia nr. 641 din 11 noiembrie 2014, paragraful 38, cu referire la procedura camerei preliminare, instanța de contencios constituțional, făcând trimitere la jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, a statuat că un aspect fundamental al dreptului la un proces echitabil este acela că, în materie penală, inclusiv elementele ce țin de procedură ar trebui să se desfășoare într-o manieră contradictorie, trebuind să existe egalitate de arme între acuzare și apărare. S-a constatat, totodată, că dreptul la un proces în contradictoriu înseamnă, într-un caz penal, că atât procurorului, cât și inculpatului trebuie să li se ofere posibilitatea de a avea cunoștință și de a putea aduce observații referitoare la toate probele prezentate sau la observațiile depuse de către cealaltă parte în vederea influențării deciziei instanței (Hotărârea din 16 februarie 2000, pronunțată în Cauza *Rowe și Davis împotriva Regatului Unit*, paragraful 60). S-a arătat, cu același prilej, că legislația națională poate îndeplini această exigență în diverse maniere, dar metoda adoptată de către aceasta trebuie să garanteze ca partea adversă să fie la curent cu depunerea observațiilor și să aibă posibilitatea veritabilă de a le comenta

(Hotărârea din 28 august 1991, pronunțată în Cauza *Brandstetter împotriva Austriei*, paragraful 67).

35. Totodată, prin Decizia nr. 663 din 11 noiembrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 52 din 22 ianuarie 2015, paragraful 22, Curtea Constituțională a reținut că, din perspectiva dreptului la un proces echitabil, este suficient să se asigure posibilitatea participării părților la dezbateri, judecătorul putând decide asupra finalizării procedurii în camera preliminară și fără participarea lor atât timp cât acestea au fost legal citate. De asemenea, câtă vreme probele reprezintă chintesența oricărui proces penal, iar organul de urmărire penală strânge și administrează probe atât în favoarea, cât și în defavoarea inculpatului, este evident că procedura desfășurată în aceste situații are o influență directă asupra desfășurării și echității procedurii ulterioare, inclusiv asupra procesului propriu-zis, cu atât mai mult cu cât, potrivit art. 341 alin. (11) din Codul de procedură penală, „probele care au fost excluse nu pot fi avute în vedere la judecarea în fond a cauzei”.

36. Cu privire la importanța asigurării dreptului de a contesta probele în procesul penal, prin Decizia nr. 80 din 16 februarie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 246 din 7 aprilie 2014, paragrafele 85 și 88, Curtea a reținut că obținerea în mod legal a probelor este o garanție a dreptului la un proces echitabil, iar remediul împotriva nerespectării acestei garanții este interzicerea folosirii probelor astfel obținute. De altfel, art. 102 alin. (2) din Codul de procedură penală prevede că „*Probele obținute în mod nelegal nu pot fi folosite în procesul penal*”. S-a constatat, totodată, că obținerea în mod legal a probelor, garanție a dreptului la un proces echitabil, reprezintă un standard mai favorabil cetățeanului decât cel fixat prin jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului în privința probelor obținute ilegal. Potrivit acestei jurisprudențe, se reține că analiza Curții Europene a Drepturilor Omului vizează caracterul echitabil al procedurii în ansamblul său, care include și analiza modulului în care au fost obținute probele, întrucât art. 6 din Convenție nu stabilește reguli cu privire la admisibilitatea probelor, aspect care, în mod primar, ține de legislația națională, astfel încât sarcina Curții nu este aceea de a determina dacă anumite probe au fost obținute nelegal, ci de a stabili dacă o asemenea „nelegalitate” a dus la încălcarea unui alt drept protejat prin Convenție (a se vedea Hotărârea din 11 iulie 2006, pronunțată în Cauza *Jalloh împotriva Germaniei*, paragraful 94 și următoarele, Hotărârea din 5 februarie 2008, pronunțată în Cauza *Ramanauskas împotriva Lituaniei*, paragraful 52 și următoarele, sau Hotărârea din 17 decembrie 2013, pronunțată în Cauza *Szilagyî împotriva României*, paragraful 26 și următoarele).

37. Având în vedere aceste argumente, Curtea reține că reluarea cauzei din faza judecății în primă instanță, cu prilejul redeschiderii procesului penal, conform art. 469 din Codul de procedură penală, astfel cum s-a hotărât prin Decizia nr. 13 din 3 iulie 2017 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție, și nu din faza camerei preliminare, în ipoteza în care inculpatul nu a fost legal citat în etapa procesuală anterior menționată sau, deși a avut cunoștință de proces, a lipsit în mod justificat de la judecarea cauzei, încalcă dreptul la un proces echitabil și dreptul la apărare ale persoanei aflate în ipoteza analizată, care a fost condamnată în lipsă.

38. Curtea constată că prevederile art. 469 alin. (3) din Codul de procedură penală, în interpretarea dată prin Decizia nr. 13 din 3 iulie 2017 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție, încalcă dispozițiile art. 21 alin. (3) și ale art. 24 din Constituție și pe cele ale art. 6 din Convenție.

39. Mai mult, pentru motivele mai sus arătate, Curtea reține că prevederile art. 469 alin. (3) din Codul de procedură penală, în interpretarea dată prin Decizia nr. 13 din 3 iulie 2017 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție, creează discriminare între persoanele judecate în lipsă, în privința cărora se dispune redeschiderea procesului penal, conform art. 469 din Codul de procedură penală, dar care nu au fost legal citate și, prin urmare, nu au avut posibilitatea de a participa la procedura camerei preliminare, și cele care participă la toate etapele procesului penal.

40. În acest sens, Curtea reține că cele două categorii de persoane anterior menționate se află în situații similare, însă doar persoanele din cea de-a doua categorie au posibilitatea de a contesta competența și legalitatea sesizării instanței, precum și legalitatea administrării probelor și a efectuării actelor de către organele de urmărire penală, conform art. 342 din Codul de procedură penală.

41. Sub aspectul asigurării egalității în drepturi, Curtea Constituțională a reținut, prin Decizia nr. 512 din 18 noiembrie 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.246 din 23 decembrie 2004, că discriminarea este rezultatul unui tratament juridic diferit aplicabil aceleiași categorii de subiecte de drept sau unor situații care nu se deosebesc în mod obiectiv și rezonabil. De asemenea, printr-o jurisprudență constantă, spre exemplu, prin Decizia Plenului Curții Constituționale nr. 1 din 8 februarie 1994, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 69 din 16 martie 1994, Decizia nr. 540 din 12 iulie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 841 din 24 octombrie 2016, paragraful 21, Decizia nr. 2 din 17 ianuarie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 324 din 5 mai 2017, paragraful 22, și Decizia nr. 18 din 17 ianuarie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 312 din 2 mai 2017, paragraful 22, instanța de contencios constituțional a statuat că principiul egalității în fața legii presupune instituirea unui tratament egal pentru situații care, în funcție de scopul urmărit, nu sunt diferite. De aceea el nu exclude, ci, dimpotrivă, presupune soluții diferite pentru situații diferite. În consecință, un tratament diferit nu poate fi doar expresia aprecierii exclusive a legiitorului, ci trebuie să se justifice rațional, în respectul principiului egalității cetățenilor în fața legii și a autorităților publice. Totodată, prin Decizia nr. 270 din 23 aprilie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 420 din 12 iunie 2015, paragraful 25, Curtea a constatat că o deosebire de tratament juridic este discriminatorie atunci când nu este justificată în mod obiectiv și rezonabil, aceasta însemnând că nu urmărește un scop legitim sau nu păstrează un raport rezonabil de proporționalitate între mijloacele folosite și obiectivul avut în vedere.

42. Or, prin raportare la jurisprudența anterior invocată, nu există criterii obiective și raționale care să justifice diferența de tratament juridic dintre categoriile de justițiabili analizate, în privința asigurării dreptului de a fi prezent în etapa procedurii camerei preliminare și de a invoca excepții, conform art. 342 din Codul de procedură penală.

43. Pentru aceste motive, Curtea reține că prevederile art. 469 alin. (3) din Codul de procedură penală, în interpretarea dată prin Decizia nr. 13 din 3 iulie 2017 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție, contravin dispozițiilor art. 16 alin. (1) din Constituție.

44. De asemenea, având în vedere interpretările diferite ale textului criticat apărute în practica judiciară, Curtea reține că dispozițiile art. 469 alin. (3) din Codul de procedură penală sunt lipsite de claritate, precizie și previzibilitate, fiind contrare prevederilor constituționale ale art. 1 alin. (5).

45. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Admite excepția de neconstituționalitate ridicată de Marius Cătălin Stan în Dosarul nr. 25.491/325/2016* al Judecătoriei Timișoara — Secția penală și constată că dispozițiile art. 469 alin. (3) din Codul de procedură penală, în interpretarea dată prin Decizia nr. 13 din 3 iulie 2017, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul competent să judece recursul în interesul legii, în ceea ce privește faza procesuală de la care se reia procesul penal, sunt neconstituționale.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Judecătoriei Timișoara — Secția penală și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 8 octombrie 2019.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,
Cristina Teodora Pop

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 631

din 15 octombrie 2019

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 326 din Codul penal

Valer Dorneanu	— președinte
Cristian Deliorga	— judecător
Marian Enache	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Elena-Simina Tănăsescu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Mihaela Ionescu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Marinela Mincă.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 326 din Codul penal, excepție ridicată de Viorel Rusu în Dosarul nr. 1.043/110/2016 al Tribunalului Bacău — Secția penală și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 2.135D/2017.

2. La apelul nominal se prezintă, pentru autorul excepției, doamna avocat Paula Mihăescu din cadrul Baroului București, cu împuternicire avocațială depusă la dosar. Lipsesc celelalte părți, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul apărătorului prezent, care, în prealabil, a depus la dosar o copie a Sentinței penale nr. 212 din 14 iunie 2019, pronunțată de Tribunalul Bacău — Secția penală în Dosarul nr. 1.043/110/2016, prin care a fost condamnat autorul excepției pentru săvârșirea infracțiunii de fals în declarații în forma continuată. Având cuvântul, atât în susținerea excepției de

neconstituționalitate, cât și în replică, apărătorul autorului solicită admiterea excepției, reiterând motivele de neconstituționalitate formulate în notele scrise aflate la dosar.

4. Reprezentantul Ministerului Public, având cuvântul, solicită, în principal, respingerea, ca inadmisibilă, a excepției de neconstituționalitate, întrucât dispozițiile penale criticate nu au legătură cu soluționarea cauzei, în condițiile în care, deși autorul excepției a fost trimis în judecată pentru săvârșirea infracțiunii de fals în declarații, acesta nu a fost condamnat ca urmare a faptului că declarația pe care a făcut-o a produs consecințe juridice potrivit „împrejurărilor”, ci a produs consecințe juridice potrivit prevederilor legale, câtă vreme fapta a constat în declararea, ca neadevărat, în fața notarului a faptului că anumite imobile, care făceau obiectul unor contracte de vânzare-cumpărare, nu ar fi fost grevate de sarcini. În subsidiar, solicită respingerea, ca nefondată, a excepției de neconstituționalitate, întrucât legiuitorul nu poate face o listă exhaustivă cu împrejurările care ar putea genera consecințe juridice într-o astfel de ipoteză. Reține că instanța de la Strasbourg a statuat că norma trebuie să aibă un caracter de generalitate, iar aprecierea în concret dacă o anumită declarație necorespunzătoare adevărului produce consecințe juridice revine organului judiciar.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

5. Prin Încheierea din 27 iunie 2017, pronunțată în Dosarul nr. 1.043/110/2016, **Tribunalul Bacău — Secția penală a**

sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 326 din Codul penal.

Excepția a fost ridicată de Viorel Rusu în soluționarea cauzei penale privind-l pe autorul excepției, trimis în judecată pentru săvârșirea infracțiunii de participare improprie la abuz în serviciu, respectiv pentru săvârșirea a patru infracțiuni de fals în declarații.

6. În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul susține, în esență, că sintagma „*atunci când, potrivit (...) împrejurărilor, declarația făcută servește la producerea acelei consecințe*” încalcă dispozițiile art. 1 alin. (5) din Constituție, întrucât din modul de definire a infracțiunii nu se poate determina cu exactitate semnificația noțiunii de „*împrejurare*”, care este susceptibilă să confere declarației aptitudinea de a produce consecințe juridice. Susține că prin modalitatea defectuoasă de redactare a normei penale criticate se permite altor organe decât Parlamentul să configureze latura obiectivă a infracțiunii, așadar să aprecieze asupra elementului material al infracțiunii, prin prisma cerinței esențiale a acestuia, respectiv dacă declarația necorespunzătoare adevărului este necesară, potrivit împrejurărilor, la producerea vreunei consecințe juridice. Consideră că vocația declarației de a produce consecințe juridice, cu relevanță penală, ar trebuie să decurgă exclusiv din lege.

7. **Tribunalul Bacău — Secția penală** opinează că articolul indicat și invocat de către inculpat este constituțional raportat la prevederile Constituției. Articolul indicat se referă la ipoteza realizării elementului material al infracțiunii, a producerii rezultatului — acela al creării condițiilor favorabile din punct de vedere juridic, cele dorite și urmărite de inculpat, dar, în același timp, contrar legii. Scopul declarării necorespunzătoare adevărului este eludarea legii. Arată că, potrivit doctrinei și practicii judiciare, situațiile la care se referă aceste „*împrejurări*” vizează împrejurările extraordinare cum sunt forța majoră, starea de necesitate, atunci când producerea consecințelor juridice nu poate suferi nicio amânare, neputându-se proceda la verificări dacă este sau nu adevărat ceea ce declară subiectul activ al infracțiunii.

8. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate invocate.

9. **Guvernul** apreciază că excepția de neconstituționalitate invocată este neîntemeiată. În acest sens, reține că sintagma „*împrejurări*” nu este de natură a afecta previzibilitatea normei penale, orice destinatar al acesteia fiind de așteptat a cunoaște înțelesul sintagmei și a-și putea adapta conduita exigențelor legii, sensul utilizat de Codul penal fiind cel propriu. De asemenea, reține că doctrina a oferit explicații cu privire la termenii și cerințele textului de incriminare. Astfel, s-a susținut că cerința esențială impune ca declarația necorespunzătoare adevărului să fie dintre acelea care, potrivit legii sau împrejurărilor, servește la producerea vreunei consecințe juridice. Nu este de conceput săvârșirea infracțiunii de fals în declarații fără pre existența vreunui dintre acele cazuri în care simpla declarație a unei persoane, făcută în fața unui funcționar public competent să primească astfel de declarații, să fie producătoare de consecințe juridice. Fără pre existența acestei posibilități de drept ori de fapt, declarațiile ar fi simple manifestări verbale, lipsite de orice eficiență juridică. Aptitudinea declarației de a produce consecințe juridice decurge, în primul rând, din lege; legea este cea care stabilește, de regulă, obligativitatea

declarației, condițiile și termenul în care trebuie făcută și îi determină efectele. În al doilea rând, aptitudinea declarației poate decurge din anumite împrejurări de fapt, cel mai adesea neprevăzute, cum este cazul situațiilor excepționale (forța majoră, starea de necesitate), care nu îngăduie întârzieri pentru luarea în considerare a unor declarații.

10. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, înscrisul depus la dosar, concluziile apărătorului prezent, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

11. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

12. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie dispozițiile art. 326 din Codul penal, având următorul cuprins: „*Declaraarea necorespunzătoare a adevărului, făcută unei persoane dintre cele prevăzute în art. 175 sau unei unități în care aceasta își desfășoară activitatea în vederea producerii unei consecințe juridice, pentru sine sau pentru altul, atunci când, potrivit legii ori împrejurărilor, declarația făcută servește la producerea acelei consecințe, se pedepsește cu închisoare de la 3 luni la 2 ani sau cu amendă.*”

13. În susținerea neconstituționalității normelor penale criticate, autorul excepției invocă încălcarea prevederilor constituționale ale art. 1 alin. (5) potrivit căruia, în România, respectarea Constituției, a supremației sale și a legilor este obligatorie.

14. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că normele penale în vigoare, criticate în prezenta cauză, incriminează fapta persoanei care, în vederea producerii unei consecințe juridice, pentru sine sau pentru altul, face declarații necorespunzătoare adevărului unui funcționar public sau unei unități în care acesta își desfășoară activitatea atunci când, „*potrivit legii ori împrejurărilor*”, declarația făcută servește la producerea acelei consecințe. Falsul în declarații este o faptă de o anumită gravitate, care justifică includerea acesteia în grupul infracțiunilor de fals în înscrisuri, ținând seama că prin săvârșirea ei se aduce o îngrijorătoare atingere încrederii pe care trebuie să o inspire înscrisurile oficiale întocmite pe baza declarațiilor făcute în fața autorităților sau instituțiilor publice. Astfel, Curtea observă că elementul material al infracțiunii de fals în declarații constă în acțiunea de a face o declarație necorespunzătoare adevărului unei persoane dintre cele prevăzute la art. 175 din Codul penal sau unei unități în care aceasta își desfășoară activitatea, competentă să ia act de declarația respectivă. De asemenea, Curtea reține că, pentru ca acțiunea de a face o declarație necorespunzătoare adevărului unui funcționar public sau unei unități în care acesta își desfășoară activitatea să devină element material al infracțiunii de fals în declarații, trebuie constatată, printre altele, îndeplinirea cerinței esențiale ca declarația necorespunzătoare adevărului să fie dintre acelea care, potrivit legii sau împrejurărilor, servește la producerea vreunei consecințe juridice. În lipsa acestei posibilități de drept sau de fapt, declarațiile ar fi simple manifestări verbale, lipsite de orice eficiență juridică.

15. În prezenta cauză, autorul excepției susține că sintagma „atunci când, potrivit (...) împrejurărilor, declarația făcută servește la producerea acelei consecințe” aduce atingere dispozițiilor art. 1 alin. (5) din Constituție, întrucât din modul de definire a infracțiunii nu se poate determina cu exactitate semnificația noțiunii de „împrejurare”, care este susceptibilă să confere declarației aptitudinea de a produce consecințe juridice.

16. Față de criticile formulate, Curtea constată că, potrivit doctrinei, aptitudinea declarației de a produce consecințe juridice decurge, în primul rând, din lege, în condițiile în care legea este cea care stabilește, de regulă, obligativitatea declarației, condițiile și termenele în care trebuie făcută și îi determină efectele. Existența cazurilor în care legea prevede că declarația produce consecințe juridice nu prezintă nicio dificultate, întrucât se va ține seama de actul normativ care prevede această însușire a declarației (de exemplu, declarațiile de stare civilă, declarațiile de venituri, de impunere etc.). Totodată, aptitudinea declarației de a produce consecințe juridice poate decurge din anumite împrejurări de fapt, cel mai adesea neprevăzute, cum este cazul situațiilor excepționale (forța majoră, starea de necesitate) care nu îngăduie întâzieri pentru luarea în considerare a unor declarații. Așadar, uneori, împrejurările de fapt — situațiile excepționale, precum starea de necesitate sau forța majoră — fac ca o declarație să fie producătoare de consecințe juridice. Cu alte cuvinte, Curtea reține că declarațiile ce servesc, potrivit împrejurărilor, la producerea unor consecințe juridice sunt cele care se fac în împrejurări excepționale — cum sunt evenimentele externe, imprevizibile, absolut invincibile și inevitabile (forța majoră) ori pericolul imediat și care nu poate fi înlăturat altfel (starea de necesitate), când producerea consecințelor juridice nu poate suferi nicio amânare.

17. Totodată, Curtea observă că și Codul penal din 1969 reglementa, în mod similar, falsul în declarații ca fiind „Declaraarea necorespunzătoare adevărului, făcută unui organ sau instituții de stat ori unei alte unități dintre cele la care se referă art. 145, în vederea producerii unei consecințe juridice, pentru sine sau pentru altul, atunci când, potrivit legii ori împrejurărilor, declarația făcută servește pentru producerea acelei consecințe, se pedepsește cu închisoare de la 3 luni la 2 ani sau cu amendă.” Cu privire la aceste din urmă dispoziții

20. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Viorel Rusu în Dosarul nr. 1.043/110/2016 al Tribunalului Bacău — Secția penală și constată că dispozițiile art. 326 din Codul penal sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului Bacău — Secția penală și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 15 octombrie 2019.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

de lege, Curtea a reținut în Decizia nr. 866 din 9 octombrie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 787 din 20 noiembrie 2007, faptul că „Parlamentul, potrivit competenței sale, ca unică autoritate legiuitoare, în considerarea unor rațiuni de politică penală, de natură să ocrotească relațiile sociale referitoare la încrederea publică în declarațiile făcute oficial și care, potrivit legii sau împrejurărilor, servesc la producerea de consecințe juridice, poate, în acord cu art. 73 alin. (3) lit. h) din Constituție, să reglementeze cu privire la infracțiuni, pedepse și regimul executării acestora”.

18. Așadar, Curtea reține că, reglementând infracțiunea de fals în declarații, legiuitorul a utilizat, încă din 1969, constant și uniform aceiași termeni — „potrivit legii ori împrejurărilor” — pentru a stabili posibilitățile de drept sau de fapt în prezența cărora declararea necorespunzătoare a adevărului produce consecințe juridice, dispozițiile art. 326 din Codul penal fiind o reproducere a prevederilor art. 292 din Codul penal din 1969, singura diferență fiind aceea că, prin prevederile art. 175 din noul Cod penal, se are în vedere funcționarul public, spre deosebire de reglementarea anterioară, care avea în vedere atât funcționarul, cât și funcționarul public. Or, continuitatea în folosirea aceluiași noțiuni în incriminarea falsului în declarații („potrivit legii ori împrejurărilor”) — având conținut normativ identic reglementării anterioare — constituie o garanție pentru realizarea coerenței legislației penale, determinarea conceptuală și definirea termenilor menționați nemaifiind necesare.

19. În aceste condiții de reglementare, Curtea constată că utilizarea în noul Cod penal a unei noțiuni identice reglementării anterioare — noțiune care, în acest mod, a devenit expresie „consacrată” (astfel cum prevede art. 25 din Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative) și cu privire la care au fost dezvoltate practică judiciară și opinii doctrinare care au clarificat sensul acestui termen, astfel cum s-a arătat anterior — constituie o garanție că dispozițiile de lege criticate nu au o formulare ambiguă, neclară și imprevizibilă, astfel cum susține autorul excepției, astfel că nu se aduce atingere cerințelor de claritate, accesibilitate și previzibilitate a legii impuse de art. 1 alin. (5) din Constituție.

Magistrat-asistent,
Mihaela Ionescu

DECIZII ALE PRIM-MINISTRULUI**GUVERNUL ROMÂNIEI****PRIM-MINISTRUL****DECIZIE**

privind eliberarea domnului Octavian Ilișoi din funcția de vicepreședinte, cu rang de subsecretar de stat, al Autorității Naționale Sanitare Veterinare și pentru Siguranța Alimentelor

În temeiul art. 29 și al art. 31 lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ, cu completările ulterioare, precum și al art. 6⁶ alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 42/2004 privind organizarea activității sanitar-veterinare și pentru siguranța alimentelor, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 215/2004, cu modificările și completările ulterioare,

prim-ministrul emite prezenta decizie.

Articol unic. — La data intrării în vigoare a prezentei decizii, domnul Octavian Ilișoi se eliberează din funcția de vicepreședinte, cu rang de subsecretar de stat, al Autorității Naționale Sanitare Veterinare și pentru Siguranța Alimentelor.

PRIM-MINISTRU

LUDOVIC ORBANContrasemnează:

Secretarul general al Guvernului,

Antonel Tănase

București, 18 decembrie 2019.

Nr. 532.

GUVERNUL ROMÂNIEI**PRIM-MINISTRUL****DECIZIE**

privind eliberarea domnului Ovidiu Marcel Sîrbu din funcția de secretar de stat la Ministerul Transporturilor, Infrastructurii și Comunicațiilor

În temeiul art. 29 și al art. 31 lit. d) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ, cu completările ulterioare,

prim-ministrul emite prezenta decizie.

Articol unic. — La data intrării în vigoare a prezentei decizii, domnul Ovidiu Marcel Sîrbu se eliberează din funcția de secretar de stat la Ministerul Transporturilor, Infrastructurii și Comunicațiilor.

PRIM-MINISTRU

LUDOVIC ORBANContrasemnează:

Secretarul general al Guvernului,

Antonel Tănase

București, 18 decembrie 2019.

Nr. 533.

GUVERNUL ROMÂNIEI**PRIM-MINISTRUL****DECIZIE****privind numirea domnului Ovidiu Burduşa în funcţia
de secretar de stat al Departamentului
pentru Românii de Pretutindeni**

În temeiul art. 29 şi art. 31 lit. c) din Ordonanţa de urgenţă a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ, cu completările ulterioare, precum şi al art. 11 alin. (1) din Ordonanţa de urgenţă a Guvernului nr. 68/2019 privind stabilirea unor măsuri la nivelul administraţiei publice centrale şi pentru modificarea şi completarea unor acte normative,

prim-ministrul emite prezenta decizie.

Art. 1. — Începând cu data intrării în vigoare a prezentei decizii, domnul Ovidiu Burduşa se numeşte în funcţia de secretar de stat al Departamentului pentru Românii de Pretutindeni.

Art. 2. — La data prevăzută la art. 1, Decizia prim-ministrului nr. 432/2019 privind exercitarea conducerii activităţii curente a Departamentului pentru Românii de Pretutindeni, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 931 din 19 noiembrie 2019, îşi încetează aplicabilitatea.

PRIM-MINISTRU
LUDOVIC ORBAN

Contrasemnează:
Secretarul general al Guvernului,
Antonel Tănase

Bucureşti, 18 decembrie 2019.
Nr. 534.

GUVERNUL ROMÂNIEI**PRIM-MINISTRUL****DECIZIE****privind eliberarea, la cerere, a doamnei Raluca Ecaterina
Alexandru din funcţia de secretar de stat în cadrul
Secretariatului General al Guvernului**

Având în vedere Cererea doamnei Raluca Ecaterina Alexandru, înregistrată la Secretariatul General al Guvernului cu nr. 20/21.986/A.T. din 18 decembrie 2019, în temeiul art. 20 alin. (2), al art. 29 şi al art. 31 lit. c) din Ordonanţa de urgenţă a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ, cu completările ulterioare,

prim-ministrul emite prezenta decizie.

Articol unic. — La data intrării în vigoare a prezentei decizii, doamna Raluca Ecaterina Alexandru se eliberează, la cerere, din funcţia de secretar de stat în cadrul Secretariatului General al Guvernului.

PRIM-MINISTRU
LUDOVIC ORBAN

Contrasemnează:
Secretarul general al Guvernului,
Antonel Tănase

Bucureşti, 18 decembrie 2019.
Nr. 535.

ABONAMENTE LA PUBLICAȚIILE OFICIALE PE SUPORT FIZIC

— Prețuri pentru anul 2020 —

Nr. crt.	Denumirea publicației	Valoare (TVA 5% inclus) — lei		
		12 luni	3 luni	1 lună
1.	Monitorul Oficial, Partea I	1.310	360	131
2.	Monitorul Oficial, Partea I, limba maghiară	1.640		150
3.	Monitorul Oficial, Partea a II-a	2.460		220
4.	Monitorul Oficial, Partea a III-a	470		50
5.	Monitorul Oficial, Partea a IV-a	1.880		170
6.	Monitorul Oficial, Partea a VI-a	1.750		160
7.	Monitorul Oficial, Partea a VII-a	600		55
8.	Colecția Legislația României	500	130	
9.	Colecția Hotărâri ale Guvernului României	800		75

NOTĂ:

Monitorul Oficial, Partea I bis, se multiplică și se achiziționează pe bază de comandă.

ABONAMENTE LA PRODUSELE ÎN FORMAT ELECTRONIC

— Prețuri pentru anul 2020 —

Produs	Abonamentul FLEXIBIL (Monitorul Oficial, Partea I + alte 3 părți ale Monitorului Oficial, la alegere)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	60	150	380	910	2.000	550	1.380	3.450	8.280	18.220
ExpertMO	100	250	630	1.510	3.320	1.000	2.500	6.250	15.000	33.000

Produs	Abonamentul COMPLET (Monitorul Oficial, Partea I + toate celelalte părți ale Monitorului Oficial)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	70	180	450	1.080	2.380	650	1.630	4.080	9.790	21.540
ExpertMO	120	300	750	1.800	3.960	1.200	3.000	7.500	18.000	39.600

Colecția Monitorul Oficial în format electronic, oricare dintre părțile acestuia	70 lei/an
--	-----------

Prețurile sunt exprimate în lei și conțin TVA.

Mai multe informații puteți găsi pe site-ul www.expert-monitor.ro, unde puteți aplica online comanda.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
 IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
 și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
 (alocat numai persoanelor juridice bugetare)
 Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro
 Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
 bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.73, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72
 Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

